

ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: Διδασκαλία, Πιστοποίηση, Φροντιστηριακή εκπαίδευση

Η ταυτότητα του ευρωπαϊού και παγκόσμιου πολίτη είναι μία πραγματικότητα, είτε αυτό αναγνωρίζεται είτε όχι από κάποιους πολίτες της χώρας. Το Ποτάμι με σαφή ευρωπαϊκό και παγκόσμιο προσανατολισμό, αναγνωρίζει τη σημαντικότητα εκμάθησης ξένων γλωσσών από τους μαθητές, όπως και ενήλικες στα πλαίσια της δια βίου εκπαίδευσης. Έχει, ακόμη, εντάξει την εκμάθηση μίας δεύτερης ή και τρίτης γλώσσας στο Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Παιδεία που έχει σχεδιάσει και προωθεί στο κυβερνητικό πρόγραμμα του κινήματος.

Σήμερα, στα δημόσια σχολεία από την Α τάξη δημοτικού οι μαθητές διδάσκονται Αγγλικά ενώ στις δύο τελευταίες Γαλλικά και Γερμανικά. Η πιστοποίηση της ξένης γλώσσας πρέπει να προβλέπεται και μέσα στο δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα, ως δεξιότητα απαραίτητη στο σημερινό κόσμο και στον πολίτη του αυριανού κόσμου. Στην Ελλάδα υπάρχει ένα κενό στη Δημόσια Εκπαίδευση που αφορά στην Πιστοποίηση (διπλώματα) των Ξένων Γλωσσών. Σε όλες τις χώρες του δυτικού κόσμου, οι μαθητές μπορούν να ετοιμαστούν για τα διπλώματα των ξένων γλωσσών μέσα στο δημόσιο σχολείο. Στις χώρες της Ευρώπης, με μικρές παραλλαγές, η πιστοποίηση των ξένων γλωσσών υπάρχει ενταγμένη στο δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Δεν νοείται σε καμία ευρωπαϊκή χώρα η εγγραφή των μαθητών σε φροντιστήρια για την απόκτηση γνώσεων και διπλωμάτων ξένων γλωσσών. Δεν υπάρχουν φροντιστήρια ξένων γλωσσών για μαθητές πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Οι ιδιωτικές σχολές ξένων γλωσσών που υπάρχουν στις ευρωπαϊκές χώρες απευθύνονται σε ενήλικες που θέλουν ν' αναπτύξουν περισσότερο τις γνώσεις τους.

Στην Ελλάδα, παρόλο που οι ξένες γλώσσες διδάσκονται στο ελληνικό δημόσιο σχολείο και ενώ υπάρχει και ο θεσμός του Κρατικού Πιστοποιητικού Γλωσσομάθειας (το οποίο λειτουργεί σύμφωνα με τα επίπεδα του Συμβουλίου της Ευρώπης), για την απόκτηση διπλώματος ξένων γλωσσών, ο μαθητής πρέπει να περάσει ή από τη διαδικασία του Φροντιστηρίου ή των ιδιαιτέρων μαθημάτων.

Η φροντιστηριακή εκπαίδευση στη χώρα μας είναι μία πραγματικότητα και βαθιά ριζωμένη στην κουλτούρα του ελληνικού λαού. Το Δημόσιο Σχολείο, ειδικά μετά την ενσωμάτωση της διδασκαλίας 2-3 ξένων γλωσσών από το δημοτικό, οφείλει να προσφέρει τη δυνατότητα σε όλους και σε εκείνους που δεν μπορούν να πληρώσουν την ιδιωτική εκπαίδευση, να πάρουν δίπλωμα στην ξένη γλώσσα. Αυτό βέβαια, δεν θα εμποδίζει κανέναν να επιλέξει το φροντιστήριο ή τον καθηγητή του μέσα από την ιδιωτική εκπαίδευση, εάν το επιθυμεί. Σχετικά με το επίπεδο της Πιστοποίησης Γλωσσομάθειας στη χώρα μας ακολουθούνται τα επίπεδα του Συμβουλίου της Ευρώπης, σύμφωνα με το Κοινό Πλαίσιο Αναφοράς για τις Ξένες Γλώσσες. Αυτά είναι και τα μόνα αποδεκτά πλέον επίπεδα στον ευρωπαϊκό χώρο.

Σχετικά με την Πιστοποίηση της Γλωσσομάθειας, το Ποτάμι υποστηρίζει ότι θα πρέπει να προσφέρεται στους μαθητές/τριες η δυνατότητα να προετοιμάζονται για τα διπλώματα Ξένων Γλωσσών αλλά και Πληροφορικής μέσα στο Δημόσιο Σχολείο. Αυτό δεν αποκλείει καθόλου τη δυνατότητα να επιλέγει κάποιος την ιδιωτική εκπαίδευση εάν το επιθυμεί για να αποκτήσει δίπλωμα στην Ξένη Γλώσσα.

Επίσης, το Ποτάμι με βασική αρχή την αξιοκρατία και προαγωγή της αριστείας, είναι πάντα σύμφωνο με τη λειτουργία ελεγκτικών αρχών των διαδικασιών πιστοποίησης γλωσσομάθειας, αν προκύψει ζήτημα αναξιοκρατίας. Είναι θετικά διακείμενο στην προοπτική θέσπισης Φορέα Ελέγχου των Φορέων Πιστοποίησης Ξένων Γλωσσών, διότι στηρίζει την αξιολόγηση.

Η θεσμοθέτηση της Επάρκειας ως ικανοποιητικό προσόν για να ασκήσει κάποιος/α το επάγγελμα του καθηγητή ξένων γλωσσών, οδήγησε σε πολλές παθογένειες στο χώρο. Είναι αυτονόητο ότι άτομα με μόνα «προσόντα» ένα απολυτήριο Λυκείου και ένα δίπλωμα γλωσσομάθειας τύπου πχ Proficiency δεν έχουν τις απαραίτητες γνώσεις της διδακτικής και των παιδαγωγικών. Αντίθετα ένας εκπαιδευτικός οφείλει να έχει γνώσεις πάνω στη σύγχρονες μεθόδους διδακτικής του αντικειμένου του, όπως επίσης και των παιδαγωγικών. Επιπλέον, σχετικά με τις ξένες γλώσσες, επειδή ακριβώς η γλώσσα είναι φορέας του αντίστοιχου πολιτισμού, είναι αυτονόητο πως είναι απαραίτητο ο εκπαιδευτικός που τη διδάσκει να έχει γνώσεις για τον πολιτισμό και τη λογοτεχνία που δημιουργήθηκε με αυτήν τη γλώσσα. Όλες αυτές οι συγκεκριμένες δεξιότητες που προαναφέρθηκαν είναι εκείνες που διαφοροποιούν τον τυχαίο γνώστη μιας γλώσσας από τον σοβαρό εκπαιδευτικό του αντικειμένου.